

kissendab ma pealt minno pole." Küll pü.  
dis Rain omma sünd warjata ja wabbanda-  
da; agga temma tappetud wenna werri tün-  
nistas temma wasto, temma südda ärkas  
üles, kartuses põggenes temma ühhest koh-  
hast téise, ja ütles wimaks Issandale: mo  
sü on surem, kui et sedda wöiks  
andeeks anda! Ta põggenes omma wan-  
nemate ja omma wénnakeste ja ðekeste eest,  
ja läks omma naesega ärra hommiko pole.

Koik tulleb waewaks ðelale,

Mis temma kürja teeb,

Patt langeb foormaks faelale

Ja hinge rahho född.

Tuul wálja peal, leht metsa all

Teeb hirmo, kabbitat;

Ja párrast ilma ello tal

On fartust, wabbinat.

Sest nöua ðigust, waggadust

Eiin ellus hauant,

Et sünd ja hinge wiggadust

Ei saaks sa taewani.

#### 4. Eßimeste innimeste pitk igga ja nende figginemine.

Ma - ilm ja temma himmo lähhåb  
hufka; agga, kes Jummala taht-  
mist teeb, se jáab iggaveste.

1 Joann. 2, 17.

Eßimesed innimesed ellased wågga faua,  
ja et meil küll teadmata, mis aasta arro nell  
osli; siis on ommeti issiennesest möista, et  
nende lodud ja walli ello wiis, nende igga  
pitkendas, ja nemad selle läbbi wannemaks  
piidid sama kui nende järgmised.

Peame, sedda luggedes, Jummala hole-  
kandmist ja ettemurretsemist immeks panne-  
ma ja fiitma. Sest sedda wiisi agga olli  
wöimalik, et lapsed ja lastelapsed ja nende  
järgmised teada said ja öppisid, mis nende  
wannemad omma ello aegas maiapiddamise,  
pöloharrimise ja mitme mu asjade polest  
leidnud ja tündnud hea ja tullusa ollewad.  
Adam sai ühhetsa sadda kolmkümmend aas-